

عنوان مقاله:

بررسی وضعیت های نمایشی در شاهنامه فردوسی بر اساس الگوی ژرژ پولتی

محل انتشار:

ششمین همایش ملی متن پژوهی ادبی نگاهی تازه به ادبیات داستانی معاصر (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسنده:

حمید علیدوستی - دانشجوی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی، دانشکده علوم انسانی، واحد شهرکرد، دانشگاه آزاد اسلامی، شهرکرد، ایران

خلاصه مقاله:

اغلب نویسندگان رمان، نمایشنامه و داستان کوتاه، سوالاتی درباره پیرنگهای دستنخورده مطرح میکنند و پاسخ میشوند که هیچ پیرنگ تازه‌ای وجود ندارد. نویسندگان معمولاً پیرنگهای خود را از تعداد کمی از وضعیتهای سی و ششگانه به دست می‌آورند، شخصیتها را تغییر میدهند، نقشها را جابجا میکنند و به درون مایه های کلاسیک شکل جدید می‌بخشند. پیرنگها چگونه شکل می‌گیرند آیا واقعا پیرنگهای جدیدی برای داستان و نمایش وجود ندارد الگوی سی و ششگانه وضعیتهای نمایشی پولتی به این نکته اشاره دارد که تمامی موقعیتهای نمایشی در همین تعداد و با همین کیفیت در جهان وجود دارد و علیرغم تلاش دیگران هیچکس نتوانسته موقعیتهای جدیدی کشف و خلق نماید. این تحقیق تلاش دارد با استفاده از روش کتابخانه ای و تحلیل، این وضعیتها را در شاهنامه فردوسی مورد بررسی قرار دهد. اغلب تحقیقات مربوط به شاهنامه و موقعیتهای نمایشی یا سینمایی و حتی داستانی جسته و گریخته به داستانهای خاص از شاهنامه محدود شده است و هیچگاه از منظر سی و شش وضعیت پولتی به این مساله پرداخته نشده است. این موضوع برای اولین بار مطرح می‌شود.

کلمات کلیدی:

ژرژ پولتی، شاهنامه فردوسی، سی و شش وضعیت نمایشی، موقعیت های نمایشی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/828727>

